

[Stavad]

te 110.000 kr. fra en selvangivelse over på ægtefællens selvangivelse. Det gav den samme skat, men det betød, at den ægtefælle, som fik en restskat, skulle af med 20.000 kr. mindre i renteudgifter end den renteindtægt – som i øvrigt er skattefri – som den anden ægtefælle fik. En omplacering på 110.000 kr. på en selvangivelse 5 år tilbage gav altså en skattefri gevinst på 20.000 kr.

Med det forslag, skatteministeren her er kommet med, får vi sat en prop i hullet og får forhindret, at vandet løber ud, mens vi får lavet noget bedre.

Jeg har forstået, at der er et udvalg, der arbejder med hele renteasymmetriproblemet, som kommer med en udredning i løbet af en måneds tid, og jeg har også forstået på skatteministeren, at han er parat til at love Folketinget og Skatteudvalget, at der kommer en samlet løsning på dette problem i næste folketingssamling.

Derfor synes jeg, det er rigtigt, at skatteministeren har fulgt vores råd om, at vi nøjes med at lave en ændring, der ikke betyder en hel masse ændringer i edb-systemet og en hel masse omkostninger, men at vi alene får forhindret denne folkelige fidus, som vi, hvis vi ikke havde haft skrupler, kunne gå ud og sælge til folk og garantere også få en god provision for.

Når vi er gået til skatteministeren i stedet for selv at fremsætte forslaget, skyldes det to ting. Det skyldes for det første, at vi ikke ønskede at få smadret vores skatteforvaltning mere, end den er i forvejen. Det mener jeg skatteministeren har hjulpet godt til med.

For det andet skyldes det, at et lovforslag af denne karakter skal være perfekt og have ikrafttræden fra lovens fremsættelsesdato. Derfor var der en risiko for, hvis oppositionen skulle til at nørkle med et lovforslag, som skulle ændres undervejs i udvalgsbehandlingen og ikrafttrædelsesdatoen derfor flyttes, at der i mellemtiden kunne være kommet 100.000 eller 150.000 anmodninger om ændringer af den karakter, som jeg har forsøgt at beskrive.

Men jeg vil da godt takke skatteministeren for, at han har ladet sig overbevise til at komme med forslaget. Truslen over for skatteministeren var, at ellers kom vi altså med det, og så skulle han altså stemme vores forslag ned. Det var ministeren klog nok til at undgå, og det skal han ikke have utak for.

Aagaard (KF):

Jeg skal ikke imødegå de eksempler, som hr. Stavad lige har fremført her, og jeg skal også gerne medgive hr. Stavad, at hvis en sådan trafik var blevet en realitet, ville det have medført et helt unødvendigt pres på vore skatteforvaltninger. Når der skal siges noget positivt om dette lovforslag, må det derfor være, at situationen ikke er opstået, og at man har taget en eventuel foreteelse i opløbet.

Vi ser, som det også fremgår af lovforslagets bemærkninger, forslaget som en midlertidig foranstaltning for at hindre et eventuelt misbrug af de renteberegningsregler, som nu engang er fastlagt i kildeskatteloven.

Vi har også forstået, at skatteministeren har et udvalg, der ser på hele spørgsmålet om morarente og rentegodtgørelsen inden for skatte- og afgiftsområdet, og at man i næste folketingsamling vil komme med et lovforslag på grundlag af denne arbejdsgruppes redegørelse.

Så med baggrund heri vil vi give tilslutning til lovforslagets gennemførelse, selv om man vel ikke kan betegne det som nogen forenkling eller afbureaukratisering, at vi måske skal behandle denne sag to gange med et års mellemrum.

Jens Thoft (SF):

SF kan godt støtte lovforslaget, som forhindrer ægtefæller i at spekulere i renteforskelle. Det er helt i orden. Vi har også selv gjort ministeren opmærksom på problemet på et lille hjørne, nemlig i forbindelse med indtruffet skilsmisse, men det løser forslaget, sådan som det foreligger, desværre ikke.

Jeg synes ikke, det er rimeligt, at ægtefæller efter en skilsmisse kan kræve selvangivelserne ændret for 5 år, hvis ikke man har fordelt renterne juridisk korrekt, mens ægteskabet bestod, med det resultat, at den ene ægtefælle får en stor pose penge udbetalt og den anden ægtefælle får en tilsvarende restskat. Men sådan er det jo.

Jeg synes, det er meget uheldigt, at man ikke har en modregningsordning, for skattevæsenet bør ikke kunne bruges i en sådan krig mellem forhenværende ægtefæller. Og de, der bliver tabere i dette spil, er jo skattevæsenet og de øvrige skatteydere, for ægtefæller husker jo sjældent i forbindelse med en skilsmisse at få tilrettelagt også detaljerne i spørgsmålet om skattebetaling.